

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλιμ δακτάκια κι' ένενάντα πέντε,
τό Κουβέρνο παίει πρώτα με πονέντε

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δ'ων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθελίας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — έκ τώ φράγκα είναι αι' μένα.
Γιά τ'ά ξένα έμωσ μέρη — δέκα φράγκα και' στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου σπελεπή
ότι παλωμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' έποιος άπ' εχθελίαι
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του 'Ιουνίου τρίτη,
πολλών 'ψυλόν' ή μήτι.

Πεντακόδια πέντε και με δέκι' άπόμα,
νόον 'Υπουργείον έγινε με κράμα.

Πολιτικά
δημαντικά.

Κι' έγινε Πρόεδρος λοιπόν ό κύριος Ζαχάρης,
τρι και ιλ φο μουστακαλλής κι' άνήρ εύήγου γήμης,
μ' έπαίνους και μ' έγκωμια και Βουλευτών πεμπής,
κι' άμείσως τά κατίσχεσ ό γερο-Τσαρλαμπάι,
και τήν κευδούνα βλέποντας με πόνο φηβρίζαι:
«αρχα' στον πού θά τήν χαρή κι' θά τήν κευδονίξη.»

Και πριν εύχριστήριον ό Πρόεδρος να κάνει
καθώς ό νόμος τής Βουλής κι' ή τάξις παραγγέλλαι,
έκ τής Αίλλης 'στον Θεωδωρή χρυσό μαντάτο φέχχει
πώς 'στό Τατάι 'γρήγορα ό Βασιληάς τόν θίλει,
κι' ό Θεωδωράκης στολισθείς καθ' όλην τήν έντέλειαν
σάν 'Αγγελος χωρίς πετρέ πετρέ προς τήν Δεκίλειαν.

Ό Βασιλ'ας κι' ό Θεωδωρή,
όπου τούς βλέπειε κι' άπορείε.

Καλώς το τό γαρούφαλο, καλώς τόν κανακάρη,
ό Βασιληάς 'μείλει,

γιά σι θά σραξώ σήμερα τό σιτετό μουχάρι,
τού Παλατιού στελή.

«Άς πάνε 'στον άγύριστο φαρμακαρείς ήμέριαι
κι' έλα μαζί σου να χαρή και να σι κάνω μάται...
δούλοι μου, κικακίρειοι μου και πρωτοκακισίρειοι
βάλτε 'στό Τραπίξι μου τόν Θεωδωρή να κατή.

Κι' άν θίλη 'στίς Βασιλίσσας τό πλάι να καθίση
κινείσ μη μουμουρίση,
κι' άν θίλη νάναι δίπλα μου βάλτε του μιά πελτρούνα...
τιμή γιά τήν Βασιλίσσα, τιμή γιά τήν κορώννα.

Θίλει με τήν Βασιλίσσα, θίλει σ' ήμει κανα,
θίλει με τήν Μαρία,
σγκώστε τον και φέρτε τον 'στον μουσαφίρη-ότζα
και 'στην Τραπέζαρια,
κι' όλοι με τό ποτήρι μου κερνάτε τόν να πινω...
τέτοιος Κορδονκρούμπιαρος δέν έχει έκπαρνίσι.»

Κι' άρχισαν τότε φλούγαλάρην, βάλει και κλαρινέτα
'στού Βασιληά τό σπιτί.

και 'στο Τραπέζι' κάθισαν κι' ισθρώσανε πετσιότα
για τόν Μασλογγίτη.

Κι' ὁ Βασιλεὺς σάν εὐγενὴς καὶ τζέντλεμαν πολὺ
τὴν πιὸ καλλίτερη μπουκιὰ 'στὸν Θεῶδρο προσφέρει,
κι' ὁ γέρο-Μωψ, τοῦ Βασιλεῖα τοῦ ζακκουστό σκυλι,
ἐγλίψε καὶ ζαγκάλψε τοῦ Θεῶδρω τὸ χέρι,
κι' αὐτὸς τὸν Μωψ τὸν ἔλεγε χαιδευτικά σκυλάκι
καὶ πότε πότε τούρριχνε κανένα κοκκαλάκι.

Κατάλογος τῶν φαγητῶν
πρὸς λείψιμα τῶσαν νηστευτῶν.

Σούπα Κορδοναρούμπας καθὼς καὶ μακαρόνια
ὡς εἶδος τι Κορόνια,
καμπόσα Κορδοσκατί καὶ Κορδοσκατί,
ὅπου κανεὶς ὡς σήμερὰ δὲν τάρχει ποτέ.

Λάχαν' ἀλὰ Κορόναρ, Κορδοσδὸν μοσχάρι
καὶ Κορδονίτζα ψάρι,
Κορδοσοφροῦτα πάμπολλα σὲ κάνιστρα γρυσά,
κομπόσαις ἀλὰ Κορδοκαὶ καὶ παγωτὸ Κορόνι,
ἀλλ' ὅμως ἄς ἀφήσωμε τὴν λίστα 'στὰ μισὰ
γιατ' ἡ παραδαρμένη μας τάκουει καὶ λιγόνει.

Κι' ἰβαροῦσαν τὰ βρολιὰ
μὲ Κορδοκὸ μεράκι...

καλῶς σ' ἦρα Βασιλεῖα,
καλῶς σ' ἦρα Θεωδώρακη

Ὁ Τρικουπὴς σάν τάκουση
τί θὰ 'πῆ γιὰ τὸ τσομπουσί,
ποῦ δὲν τούλιζε ποτέ ;...
τόκα μία, ὄωσι χέρι,
κι' ὁ Θεός, ἀγαπητέ,
δεξιὰ νὰ μὰς τὰ φέρη

Κι' ἔτρασαν ἐκεῖ κι' ἐπίνακ
κι' ἰκουθένταξαν γλυκά,
καὶ γαρουφαλά τοῦ 'διναν
σάν κι' αὐτὸν παρνεκιά.

Νὰ ζυπῆς καὶ νὰ κοιμάσαι
καὶ 'δικός μας πάντα νάσαι,
τοῦ σπητιοῦ νὰ σὲ θαρροῦμε,
τοῦ σπητιοῦ νὰ μὰς θαρρῆς,
τόκα μὲ νὰ σὲ χαροῦμε,
τόκα δὴ νὰ μὰς χαρῆς.

Κι' ἔνοιχεν κομμανταρίκι,
ποῦ φτερόνους τὴν καρδιά,
κι' ἔτρεχαν βρυσούλιας κρύαις
κι' ἰλουλούδιζαν κλαδιὰ.

Κι' ἦψατε τρελιὸ πουλάκι
ἀπ' τῆς ἄκρας τῶν κλαδιῶν :

«ἄσπρο μου γαρουφαλάκι,
Βασιλεῖα τῶν λουλουδιῶν.»

Τίτοιμας τιμαὶς ἀνίλισταις 'γενῆκαν 'στὸ Κορόνι
κι' ὄψταν τέλος ἔρχισε τὸ βραβῶν νὰ σημάνη,
ὁ Βασιλεὺς τοῦ Θεῶδρω τοῦ λίγ' ἰδαιτιέως :
«καθὼς' ἔδω νὰ κοιμηθῆς σὲ στρώμα μωραδάτο,
κι' ἂν εἰμθα στενόχωρα καὶ δὲν ὑπάρχη μέρος
σὺ πῆσε 'στὸ κρεβάτι μου κι' ἐγὼ κοιμομαι κάτω.»

Κι' ὁ Θεῶδρωρς ἀπήνησε : «κύρ Βασιλεῖα σπολλάτη,
μὴδὲ τὸ σπῆτι μὲ χροει καὶ μῆτε τὸ κρεβάτι,»
κι' ἰτράβηξε 'στὴν Κηρησιὰ ἡ Κορδοκάτη Λάμινα
μὲ βάρος περισσότερον κατὰ διακόσα δρόμα.

'Ἄλλ' οὔτε δευτερόλεπτον ἐκεῖ δὲν ἰκοιμήθη,
ὄλο κι' ἰστροφοῦριές ρυσώντας εἰς τὸ στρώμα του,
καὶ περαμίνας ἰποχὰς καὶ χρόνους ἰθυμῆθη,
ποῦ κοπανοῦσε βέρονει κι' ἐκείνους καὶ τὸ κόμμα του.

Ὁ Θεωδώρακης δίχως νὰ χαλεύη
τὰ πρόβαρα τῆς στάνης του μαζεύει.

Ὁ κύριός μου Βασιλεὺς μ' εὐγένειαν μεγάλην
μ' ἀνῆθηκε Κυβέρνησιν νὰ σχηματίσω πάλιν.
'Ἐσὶς τί λίτε ;... θέλιτε Κυβέρνησιν νὰ κάνω ;
κι' ἐκείνους τοῦπαν ἀθέλιμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.»

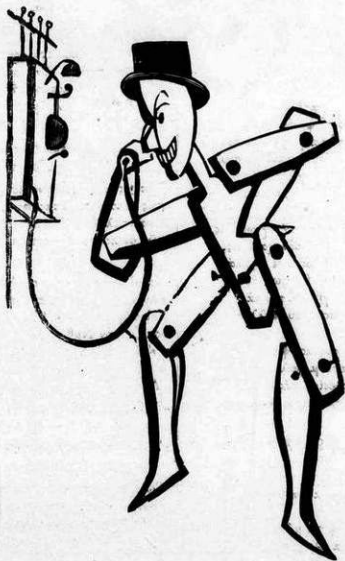
Κι' ὁ Θεωδώρακης ἔκανε 'στ' ἀλήθεια πὺς δὲν θέλει,
καὶ τότε πῆα γοατιστοὶ πολλοὶ Κορδοκαρίλαι
γιὰ τὸ Θεό, τοῦ 'φώναξαν, Κυβέρνησαι νὰ κάνης
χωρὶς στιγμή νὰ χάνης.

Κι' ὁ Φασουλῆς παρὸν ἐκεῖ μεθ' ὄλων ἰγονάτισε
κι' ἀπλόνον τὰ ζεράδια του μὲ δάκρυα φωνάζει :
«Τζάνουμ Κορδοναρούμπας, Κυβέρνησαι σχηματίσαι,
καὶ μὴ μὰς βγάξης τὴν ψυχὴ μὲ τὸ πολὺ σου νάζει.»

Κι' ὁ Θεῶδρωρς σάν εἶδε πῆα τὴν τόση βουρλισία,
ἀφοῦ μὲ παρασφίγγετε, τοὺς εἶπε, μὲ τὸ ζέρι
θὰ κάνω θέλωντας καὶ μὴ καὶ τούτη τὴν θυσία
μόναχα γιὰ χατῆρι σας, πιστοὶ μου δορυφόροι.
'Ἡ τόση προθυμία σας μεγάλως μ' ἐθαρρύνει,
ἄλλως ἂν δὲν ἤθελατε Κυβέρνησιν νὰ γίνη,
θάρρα γιὰ τὰ μέλλοντα καὶ τωρινὰ συμβάττα
τὸν ἔχρον τὸν ἐξάδελφον νὰ κυβερνεῖ γιὰ πάντα.

'Ἄν γίνεταί Κυβέρνησις 'δική σας ἡ τιμὴ,
κι' ὅστις χαρτοφυλάκιον σφρόδῳς ἐπιθυμῆι,
παρακαλῶ τὸ χέρι του 'ψηλά νὰ τὸ σηκώση
νὰ καταλάβω καθαρὰ ποιοὶ τὸ ζητοῦν καὶ πόσοι.

Κι' ἄμῃσως τότε σύσωμον τῆς στάνης του τάσκει
ἰσάκως τὸ χέρι,
κι' ἰβόμβει συνωθούμενον τῶν Ἰπυρωγῶν τὸ σπῆνος
μὲ γίλοια, μὲ πλῆθματα, καὶ μούτρα πηροάλα,
κι' ὁ Φασουλῆς παρὸν ἐκεῖ τὸ 'σῆκωσε κι' ἐκείνους,
τὸ 'σῆκωσε κι' ὁ Θεῶδρωρς ἀπ' ὄλους πρὸ ἦψηλά,

Ο Φασουλής μ' ένύπνια σωστών Ίσοζυγίων
τηλεφωνεί 'στούς δανειστής τὸ νέον Ὑπουργεῖον.

καί 'στὸν Γεροκωστόπουλον ἐψήλλισεν ἀπάνω :
εἶπὸ θὰ μείνης δυστυχῶς ἀπὲξω τοῦ Νυμφῶνος.»

Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ὀλίγου δεῖν λιπόθυμος νὰ πῆσθ
καὶ τοῦτε ἐμοῦ τὴν ἐφτεμασε, Κορδόναρα μπαμπασίη.
Δὶν ἔχεις ἄλλον σάν κι' ἐμὲ μίς 'στούς Κορδονολάτρης
καὶ κρέμα ποῦ μ' ἐβίλησε σάν ἤλθ' ἀπὸ τὰς Πάτρας,
ἦταν ἐκεῖνο τὸ φιλή σάν τὸ φιλή τοῦ Γρούδα,
ποῦ τὸν Χριστὸν ἐπρόδωσε γιὰ λίγα ψωροσκουδά.

Πάψε πιά τῆς θυμιλίας
καὶ τὰ χάρια τὰ παληκά...
πάρε 'πίσω τῆς φιλίας,
πάρε 'πίσω τὰ φιλιὰ.

Μὰ καὶ πρὸς τὸν Χρηστοπόπουλον ὁ Θεωδώρακὸς σπείσε
καὶ μὲ πολλὴν διάγνωση τοὺς ὤμους του θωπεύσε,
τοῦ λίγει α' Ἀσμηάκη μου, πρὸς ἔργον ἱτοιμάσου.

εἶναι πολλὰς ἢ χάρις σου κι' ἀσῆμι τὸνεμά σου,
μὰ σὲ στολιζεῖ πάντοτε καὶ σύνεσις καὶ κρίσις
καὶ δεῖξε θάρρος σήμερα κι' ὑπομονὴν σπανίαν,
κι' ὅταν ὁ σιδηρόδρομος τελειώσῃ τῆς Λαρίσης
τότε θὰ γίνῃς Ὑπουργός εἰς τὴν Συγκοινωνίαν.»

Κι' ἐκραξεν ὁ Χρηστοπόπουλος μὲ πάθος εὐώμινα !...
μὲ μπαμπασίη, Κορδόναρα, τὴν ἀκάρωσες κι' ἐμένα...
δεῖν ἔχω καθὼς φαίνεται μηδὲ 'στὸν ἤλιε μῆτρα
κι' ἂν Ἀσμηάκης λέγωμαι σὺ μ' ἔκανες μπακιρά.»

Ἔτσι λοιπὸν ἐφύτρωσε τὸ νέον Ὑπουργεῖον
μὲ τόσα παρακάλλη,
ποῦ λέγεται πὼς τάγια θὰ σώσῃ τὸν ἅγιον,
κι' ἐσκούζανε τσακάλια,
κι' ἐγὼ τοῦ Κορδονάραχα τοὺς Ὑπουργούς λιμπίστηκα
βλέποντας ἀπ' ὀπίσω των κοπαῖα θεονόστηκα.

Καντάδες νέων Ύπουργών εἰς μέτρον ἑργότρονον κ' ἀργόν.

Ἐπὶν Πετοῖδον τῆς Παιδείας
μὲ σιγῆν ἰσχυροῦν κακοῖας.

Μαῦρα τὰ μαῦρα τῆς μαυρίας, μαῦρος καὶ σὺ, Πετρίδον,
κατὰκαρπὸν τὸ μῦκί σου, κατὰκαρπὸν τὸ φῶδόν.
Ἄργος ἔστί καθὼ βῆμα σου καὶ ἔστιν περιπατικὴ σου
κί' ἕνα κερβεὶ λὸν πολλοὶ πῶς τρεῖς ἔστιν καθισία σου,
ἀλλ' ὅμως λὸν καὶ κάμπουσι πῶς πολυρραχέτους,
μὲν ὄρα κἀνὸς ὄριζι, ὄρα τρεῖς, καὶ τρεῖς γουνοῖσι.

Τῆς βυβαίας Ἑλληνοκουρίας κατὰ βῆμα τῆς γνωρίζεις
κί' οὐτὸ κάστανα ποτὶ σου τῆς Παιδείας δὴν χαρίεις,
ἔχει καὶ μὴλλόν πλῆθῶρον, ἔχει ὅμως καὶ μὴλλόν,
κί' ἕκαστ' ἄλλος ἄλλο ἢ γλωσσῶν ἢ φωνημάτων,
ὅμως πόρρ, μὴλλοῖσι μου, μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ
εἶναι κίνδυνος μεγάλης μὴ κί' ἡ γλώσσα σου μὴλλοῖσι.

Τὸν ἑσπέρων τὸν ἄνδρα σὺ, θεὰ σοφίας, ψάλλε...
χαριστῶ σε, κὺρ Πετρίδον, λεγώτατος μεγάλε,
καὶ θά μινῆς πάντα φάρος τῆς Παιδείας τῆς ἀλκίμου
ἀν' ἐστὶ θεία τῆς κρατήσε; μὴ Δασκάλισσα ἑκά' μου.

Ἐπὶν Κυριακοῦλη Μαυρομυζῆλην,
νέον μὲ λόγον καὶ μὲ κηφάλιν.

Ἀπὸ τὴν πέρτα του περὶ κὶ κἀνο κερκαῦλι
νὰ ὄω τὸν Κυριακοῦλην,
αὐτὸν ποῦ τοῦ Ρωμῆτικου θὰ κυβερνᾷ τὰ μέσα,
ποῦ καὶ κῆρη ἔκαυστο καὶ κῆνα Πριγκιπίσσοα.
Ἐμφορῆσι ἀλθινοῖα, ἔχει τὰ γραμματικὰ του,
ἔχει καὶ τὴν ἄξιαν του, στρέβει καὶ τὰ μουσικὰ του.

Ἐπὶν Σουλῶνσκην τὸν νερό
καὶ σπαθῆτο λιγερῶ.

Γιὰ τὸν Σουλῶνσκην, βρε παιδί, θὰ ρίξω ἕνα σπαθῆρον...
εἶνε μεγάλος καὶ τρανός, τὸν λῆο καὶ κομπᾶρον.
Εἶθε κί' ἰσποῦδαισι πολλὰ ἔστί μῆρη τῆς Ευρώπης,
ἀλλ' εἶναι κί' ἄνδρα ἄξιον τῆς ἑλπίδος τῆς Μερσῆσι,
ἀγαπημένους ἀδελφῆς Ὁρλέτη τοῦ Σουλῶνσκην,
ποῦ πρὸ κερῶν μὲν βαπτίσει τὸ τρίτο μου κερῆσι,
κί' ὅπως τελεῖται νὰ μὲ ὄρ' ἔστί μάστιγ' γιὰ φερῆσι
μὲ τοῦ κομπᾶρον τοῦ σπαθῆ τὸν κόβον πέρτα πέρτα.

Εἰς τὸν Νίκο τὸν Λεβῆν,
τὸν Σαῖν Ζούστ τοῦ Κορδωνῆν.

Ἐν Ὑπουργεῖον ἔφρασε κί' εἰς οὐ κατὰ καθῆκον,
ἀλλ' ἔχει τὸν Ναυτικόν,
μὴ τὴν βαρῆτα, Νικολῆ, ἔστιν σάπια μας κούβουα
κί' ἔς μὴ οὐ πᾶν ξερᾶτο ἔστιν θαλασσοφουροῦνα.

Συνεταρῶν ἢ θαλασσα, κί' ἡ γῆσις κί' ἡ κηρίδας
κονεταρῶν καὶ τοῦ ρορῶσι καὶ μὲ τῆς συναγῆσις :
ἔμαθασι τὸ ξερῶν κί' ἀνέπιστο χαμπῆρι
πῶς ὁ Λεβῆνς εἶνε θαλασσὸν ξερῆρι ;

Τὰ κερῆτα φουροῖναι σὺν Βερῆσι,
γρᾶσι τὸν Ποσειδῶνα ἔστιν πατῆρα του,
κί' ὁ κῆσις τῆς θαλασσῆς καὶ στερῆσι
φουροῦνα μας φουρῆσι καὶ φουροῦνα του.

Ἐπὶν Βῆσθονῆ τὸν Φιλιππῶ,
τὸν Θεῖον τὸν τῶν ἐπι.

Ὅποις καὶ σου γνωρίζῃ καὶ ὄχιος νὰ τὸ ξῆρι
πῶς ἀπὸ γῆσις ἰσποῦδων ἢ στερῆσι σου βαρῆτα,
θὰ καταλάβῃ, Φίλιππε, ἡμῆρα μανῆρι
πῶς οὐ κομπῶν ἰσποῦδων χαρίσματ' ἀγαθῆσι.

Καὶ Γεδερεῖδον νὰ οὐ τὸν καθῆλον εἰν διατάξω,
ἔλτε κί' ἀδικῶτασι τῆς Κορδωνῆσι κηρί,
καὶ τὴν ποῦ τὸν Θεῖον ἔστί μῆρασι σου κονταῶ
νεμῶ τὸν Ναθαναῆλ ὁ Φιλιππος πῶς βῆσι,
ἀν δὲ κῆσις τῆς Θεῖσις καταπατῆ τὸς τῶσις
ὁ Φιλιππος ἔβημασι τοῦ λέγει ἔστιν Φιλιππῶσι.
Ἄκῆσι κί' ἄλλα ἔκῆσις νὰ πῶ κί' οὐ, κὺρ Φιλιππε,
μὴ πῶ καλὰ προφορῶσι ν' ἀκούσι τὰ ἐπίστασι.

Ἐπὶν Σκουῖδ τὸν διπλοῦμην,
μὲ τὴν κῆσα τὴν γεμῆτι.

Τὴν μὲ τὸν ἄλιον μας, τὸν διπλοῦμην παγῆρι,
μῆρασι μῆρασι θὰ γῆσις ὁ κῆσις θεακῆρι.
Ἄμια θὰ σῆσι καὶ γῆσις ἡ κῆσις του ὄστα
κί' ὄσι θὰ κῆσις τῆσις τὰ βαρῆσι τὸν μάστι,
κί' ἔς πᾶν τὰ μῆρασι τὸν οὐ Βουῆγῆσι σὺν πρώτῃ
Μακεδονῆσι νὰ ζῆσι καὶ δεῦτερα Βερῆσι.

Ἐστὶς σῆσις μας τὰς θεῖσις ἀπὸ μικρῆς τερῆσι,
μὴ ζῆσις καὶ πῶς βῆσις τὸν ὄστασι πᾶρα,
ῆρασι καὶ τὸ συνάλλαγμα ν' ἀνεβῆσι τῆσις,
καὶ λῆσι πῶς ἔστί ἐκλογῆσι ἔξωδῆσι γῆρι,
κί' ἂν Ὑπουργεῖσι σῆσις μὲ γῆσι σου καὶ γῆρι σου...
τὸ πᾶρι μὲ τὸν κόπῃ σου, μὴ καὶ μὲ τὸν πᾶρι σου.

Εἰς τὸ ποῦν Ὑπουργεῖον,
ποῦ δὴν ἀκούσι ἔλεγειν.

Συμβῆσις ἂν ὑπῆρασι κί' ἠλῆσιςσι ἀμῆσις,
ἀλλ' ὅμως κερῆσιςσι τὸν κράτος τοῦ θεοῦσι,
γῆσι δὴν ἔρασι σουλῆ ν' ἀλῆσιςσι ἔστί Δελῆσι
κί' ὄσι τὰ μάστις τῆκασι γῆρι γιὰ φουροῦσι.

**Καὶ κερῆσιςσι ποῦδῆσι,
μὲ ἄλλῃσι λόγῃσι ἀγγεῖσι.**

Τοῦ Κομβῆσι τοῦ βῆσιςσι λαμπῆσι μῆρασι
οὐ ἄλλῃσι τῶν Ἀθῆνῶν οὐ κομπῶσι κομπῶσι,
ὄσι θὰ γῆσι δὴν αὐτῆσι μῆρασι βαρῆσι...
κατὰ κομῆσι φουροῦσι ἐνὸς ὄσιςσι θῆρασι,
εἶναισι περιφουροῦσι φουροῦσι μας μῆρασι,
τοῦσιςσι Ἄστῆσι, Ροῦδῆσι, Φουκῆσι, καὶ τῶσιςσι ἄλλῶσι.

Ἐπὶ θῆσιςσι Δερῆσιςσι καὶ τὸ Παναπιστῆσι μῆρασι
τὰ μῆρασι περιφουροῦσι καὶ γῆρασιςσι ὄσιςσι,
ὁ Σπῆρασιςσι ἔρασι, ὁ νέος Φουροῦσι,
ὄσιςσι μὲ προῖσιςσισι πολλὰ ἔστιν ἐπιστῆσι.